

VŨ ĐỨC NGUYÊN

Theo
Người tình...!

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Chủ tịch nước Nguyễn Xuân Phúc và Bí thư tỉnh ủy Thanh Hoá
Đỗ Trọng Hưng thăm hỏi và tặng quà thí sĩ Vũ Đức Nguyễn

THAY LỜI TỰA

Viết về Vũ Đức Nguyên, một tấm gương thi sĩ giàu nghị lực sống ở Xứ Thanh đã có cả trăm bài. Viết về anh, một tâm hồn thơ dạt dào thi tứ “lấy con chữ làm đôi chân không mỏi để vững vàng bước đi hòa nhập với cộng đồng” đã có nhiều nhà thơ, nhà báo tên tuổi từng viết.

Nhà báo Vương Xuân Nguyên và Thi sĩ Vũ Đức Nguyên

Với tôi, vinh hạnh được viết đôi dòng tâm sự thay lời tựa cho tập thơ “Người tình...!”, tập thơ thứ 7 của thi sĩ Vũ Đức Nguyên là mong muốn được đồng hành, lan tỏa tập thơ tới người thân, bạn bè và đông đảo độc giả xa gần để góp sức hiện thực một ước mơ, một nỗi niềm khát khao hạnh phúc giản dị mà chân chính của chính tác giả. Vũ Đức Nguyên muốn kiến tạo một gia đình nhỏ với người vợ hiền và những đứa con thơ yêu dấu như bao người bình thường khác. Điều mà anh đã ấp ủ bao năm qua những bài

thơ trong “Người tình...!”.

Anh trao cho tôi bản thảo tập thơ thứ 7 kèm theo lời tâm sự: “Em đã xuất bản 6 tập thơ, nhưng phần nhiều phát hành để gây quỹ thiện nguyện giúp đỡ cộng đồng. Nhưng tập thơ tình thứ 7 em lại muốn gieo duyên cho gia đình nhỏ của riêng mình. Sức khỏe của em ngày càng yếu đi theo thời gian và không biết còn ở lại với đời được bao lâu nữa. Giờ đây, em muốn chuẩn bị một món quà ý nghĩa để dành tặng “Người tình chưa cưới” và mầm sống bé bỏng của em từ việc phát hành tập thơ này. Chính vì vậy, em mong muốn anh lan toả thông điệp thâm kín này giúp em đến bạn đọc và những tâm hồn đồng điệu...!”

Xúc động khi được Vũ Đức Nguyên chia sẻ và trao cho một sứ mệnh là người kết nối gieo duyên cho những nguyện ước thiết tha chân thành của anh với tôi là một áp lực không nhỏ. Người mà tôi kết nối và chia sẻ đầu tiên về nguyện ước của thi sĩ Vũ Đức Nguyên là vợ chồng Doanh nhân Trần Công Cảnh, hậu duệ của nhà Chí sĩ cách mạng Trần Cao Vân hiện sinh sống tại Thị xã Chơn Thành (Bình Phước). Khi biết được những mong ước giản dị đến từ một nghị lực sống phi thường, một tâm hồn thơ dung dị, chân thành như Vũ Đức Nguyên, ông bà Trần Công Cảnh đã quyết định ngay việc sẽ tài trợ xuất bản tập thơ thứ 7 và đồng hành cùng tác giả phát hành trong cộng đồng người Quảng xa quê và bạn đọc cả nước.

Nhớ trước thêm Hội nghị những người viết văn trẻ toàn Quốc lần thứ X năm 2022, tôi đã về tận quê của thi sĩ

Vũ Đức Nguyên ở phường Quảng Tiến - Thị xã Sầm Sơn (Thanh Hoá) để tìm hiểu và viết bài lan tỏa một tâm hồn thơ giàu nghị lực sống, một trái tim nhân ái vì cộng đồng.

Thật xúc động khi được nghe chính mẹ của nhà thơ chia sẻ về người con trai kém may mắn của mình. Sinh ra cũng giống như bao đứa trẻ bình thường khác, cậu bé Vũ Đức Nguyên khá khỉnh và khỏe mạnh. Nhưng khi 8 tháng tuổi, cuộc sống của anh đã thay đổi hoàn toàn sau một cơn sốt nặng. Sau những cố gắng chạy chữa của gia đình ở khắp nơi bất thành, căn bệnh quái ác đã khiến đôi chân và đôi tay của Nguyên bị èo uột, teo tóp và không còn khả năng đi lại, bại liệt gần như hoàn toàn. Chỉ có đôi mắt sáng và tâm hồn thánh thiện vẫn sáng lên từng ngày. Vũ Đức Nguyên đã lớn lên trong vòng tay yêu thương của người thân và sự diệu kỳ của tình mẫu tử. Mẹ của Nguyên vừa là cô giáo, vừa là bác sĩ, vừa là người phục vụ và là người bạn tri kỷ trong mọi hoạt động của anh thường ngày.

Không phụ tình yêu thương của mẹ và người thân, Vũ Đức Nguyên đã vượt qua mọi khó khăn thử thách và những giới hạn của một người tàn tật tứ chi để học tập, trưởng thành và khát khao biến những con chữ thành đôi chân không mỏi để vững vàng bước đi hòa nhập với cộng đồng một cách ngoạn mục.

Chỉ bằng một trái tim nóng, một lý trí vượt khó phi thường và một ngón tay trở duy nhất còn có thể cử động được, Vũ Đức Nguyên đã liên tiếp cho ra đời 6 tập thơ: Bài thơ cho em - Chuyện tình chàng thi sĩ - Tình tương tư - Vở

kịch đời - Vũ khúc đường thi - Thế nhân tình.

Điều đáng trân quý hơn là toàn bộ số tiền thu được từ việc phát hành 6 tập thơ trên và tiền có được từ các giải thưởng, tiền nhuận bút đều được Nguyên dùng để chia sẻ, giúp đỡ nhiều cảnh đời bất hạnh trong cộng đồng.

Với tập thơ thứ 7, đúng như tên gọi của nó - “Người tình...!” đã tập hợp hơn 50 bài thơ tình tâm đắc nhất của tác giả viết về những rung cảm sâu lắng được cất nên từ con tim thốn thức ngày đêm khát khao một tình yêu tuyệt đích.

Chính những điều này đã đưa Vũ Đức Nguyên đến với Hội nghị những người viết văn trẻ toàn Quốc lần thứ X năm 2022 với tư cách một cây viết trẻ truyền cảm hứng, động lực sống tích cực trong cộng đồng không chỉ có nghị lực sống phi thường, mà còn bằng tình yêu thương, sự hướng thiện thiết tha qua từng con chữ đã khiến cho nhiều cây bút tên tuổi phải thốt lên: “Luong tri của nhà văn chính là làm ra vẻ đẹp của ngôn từ”.

Thơ và đời Vũ Đức Nguyên là vậy! Không cam chịu đầu hàng trước số phận nghiệt ngã tưởng chừng đã an bài đối với một con người tật nguyền suốt đời trên xe lăn, Vũ Đức Nguyên đã tự vươn mình đứng dậy, ngẩng cao đầu yêu cuộc sống và mạnh mẽ bước đi trên con đường thiên lý hôm nay bằng những vần thơ có cánh chan chứa nghĩa tình, thấm đượm hiện thực cuộc sống với những khát khao dung dị, chân thành nhưng rất đổi con người.

Nhà báo Vương Xuân Nguyên

**CHỦ TỊCH
NƯỚC CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA
VIỆT NAM**

Hà Nội, ngày 17 tháng 6 năm 2022

**THƯ CỦA CHỦ TỊCH NƯỚC NGUYỄN XUÂN PHÚC
Gửi CHÁU VŨ NGUYỄN
Nhân dịp Hội nghị những người viết văn trẻ toàn quốc lần thứ 10**

Cháu Vũ Nguyễn yêu quý,

Bác rất vui và cảm động được biết cháu là đại biểu của Hội nghị những người viết văn trẻ toàn quốc lần thứ 10. Cháu sinh ra không được may mắn như các bạn cùng trang lứa. Nhưng tình yêu với văn chương, với cái đẹp đã giúp cháu vượt qua được nghịch cảnh.

Bác mong cháu giữ sức khỏe, yêu cuộc sống và tiếp tục nuôi dưỡng ngọn lửa đam mê sáng tạo để mang đến những vẻ đẹp, niềm tin tưởng, lạc quan cho con người.

Thân ái

NGUYỄN XUÂN PHÚC

Tôi vô cùng xúc động khi biết được hoàn cảnh và nghị lực sống phi thường của Thi sĩ Vũ Đức Nguyên. Là một doanh nhân, tôi vui mừng được đồng hành với tác giả của tập thơ “Người tình...!” trong việc xuất bản và phát hành tập thơ này nhằm gây Quỹ Hạnh Phúc giúp Thi sĩ Vũ Đức Nguyên xây dựng gia đình nhỏ của riêng mình. Tôi hy vọng với ý nghĩa cao đẹp đó, tập thơ “Người tình...!” của Thi sĩ Vũ Đức Nguyên sẽ được bạn đọc gần xa, các mạnh thường quân và các doanh nhân trên mọi miền Tổ quốc đón nhận, chia sẻ và chấp thêm đôi cánh để tiếng thơ Vũ Đức Nguyên lan tỏa những giá trị tốt đẹp trong cuộc đời này!

Trần Công Cảnh

NGƯỜI TÌNH KHÔNG CƯỚI

Người Tình Không Cưới tôi ơi
Cứ yêu như vậy suốt đời phải không
Ái ân đã đủ mặn nồng
Mà sao chẳng chịu thiệp hồng chung tên

Yêu ngày yêu cả những đêm
Thiết tha chùng ấy có nên cau trầu
Mơ rằng áo cưới cô dâu
Nhà chung một mái sát đầu áp vai

Thức khuya mới biết đêm dài
Tình yêu không cưới lạc loài đôi tim
Tắt đèn ai xỏ được kim
Thương nhau sao lại bến thuyền chờ mong

Người Tình Không Cưới trong lòng
Giấu chôn thiên hạ chưa từng nói ra
Tình nào tình chẳng thiết tha
Tình tôi em đó bao la bụi ngùi

Nhớ em ngày tháng nào vui
Mãi yêu không cười mắt môi dung sầu
Tương giang ai bắc nhịp cầu
Tình em nũng nịu cau trầu xác xơ

KHÓC THÂM

Mẹ em có chịu anh đâu
Anh trai em cũng lắc đầu mà thôi
Em em nó sẽ bủ môi
Gia đình em cũng nhạo cười chê anh

Đôi ta có lẽ không thành
Bởi vì anh tội thân hình phế nhân
Tuy rằng anh đủ hai chân
Nhưng anh chưa được một lần bước đi

Yêu em anh biết làm gì
Khi mà anh liệt tứ chi mất rồi
Anh nằm bất động em ơi
Nhớ em chẳng thể đến nơi để tìm

Anh như một cục đá chìm
Ruôi bu muỗi đốt ai nhìn cũng chê
Mẹ già luộc trứng bị khê
Nhà anh đơn cảnh cháo chè nguội thiu

Cha anh đi sớm về chiều
Còn anh nằm chờ đời nhiều ố m o
Mẹ em chắc sẽ không cho
Vì anh chẳng thể lết bò được thân

Nhà em bên xóm rất gần
Giá như anh được đôi lần ghé thăm
Buồn thay anh liệt chỉ nằm
Tấm thân èo uột nhọc nhằn mẹ cha

Em ơi thương lấy mẹ già
Thương anh thui thui xó nhà nằm co
Đời anh như kẻ đấm đò
Mẹ em nhìn thấy chối từ đuôi ngay

Tiếc rằng anh có đôi tay
Chẳng ôm em được mà cay đắng lòng
Đêm đêm lệ chảy hai dòng
Khóc thầm duyên phận mãi không bến bờ

NHỚ VỀ EM

Căn phòng chẳng có bóng hình em
Đệm mốt màn dơ bụi phủ rèm
Bữa tạm qua ngày ra ngõ ngóng
Hôm hò lại buổi đến đường xem
Hồn kêu nghĩa ấy buồn câu nhạc
Dạ khóc tình kia tủi tiếng kèn
Ước cảnh sum vầy thôi cách trở
Không còn mắt lệ ướt kèm nhem

TÌNH THÁNG NĂM

Tháng năm hoa phượng đỏ trời
Chói chang nắng đỏ cuộc người trần gian
Khơi chi một đống tro tàn
Cho ve nức nở mà mang mác sấu

Bằng lăng tím rụng trên cầu
Thương đời lữ khách gác lầu cô đơn
Ai ngồi ngắm biển Sầm Sơn
Rồi ai than thở trách hờn nắng trưa

Xạc xào cành liễu đung đưa
Đêm khuya tiếng mẹ âu ơ ví dầu
Tháng năm úa cả vườn trầu
Cau già xơ xác cúi đầu chờ ai

Gió phơn thổi suốt canh dài
Mồ hôi ướt sũng những ngày ái ân
Tháng năm bỏng cháy dương trần
Đường đông bao cảnh tảo tần sớm hôm

Lam chiều ruộng lúa vàng thom
Cánh diều cao vút mơ vươn chín tầng
Tháng năm trăng tỏ một vầng
Người đi phương đó nhớ chẳng ngày về

LẠI NHỚ NGƯỜI DUNG

Người dung ơi có bao giờ
Về đây đánh một ván cờ phu thê
Sao đành biệt biệt sơn khê
Đầu mây cuối gió bộn bề nhớ mong

Người dung có thấu nỗi lòng
Của người ở lại mắt dòng lệ tuôn
Ai đi ai khổ ai buồn
Ngày dài trông đợi xác hồn giận nhau

Người dung giờ ở nơi đâu
Có về chốn cũ hái dâu nuôi tằm
Mẹ già mái tóc hoa rằm
Hỡi người dung có thương bầm với ta

Nào đâu cách trở quan hà
Làm cho trâu úa cau già nhạt vôi
Người dung dù có xa xôi
Xin người dung hãy nhớ người hoài trông

Lúa non ai nỡ dọn đồng
Người dung sao lại đem lòng vấn vương
Này thì nhớ nợ là thương
Mà sao chẳng chịu chung đường hỡi ai

Thức khuya mới biết đêm dài
Bên đồng còn nhớ bên đòai hay không
Người dung thả sợi tơ hồng
Rồi đi diêm dúa phố đông vui cười

Hoa buồn rũ cánh tả tơi
Người dung ta gọi hết hơi chưa về
Đêm qua trăng nước hẹn thề
Uớc gì ta mãi ở kê người dung

XA VẮNG

Em về rợp bóng hoàng hôn
Còn tôi ở lại dấu chôn cuộc tình
Đêm thao thức một mình
Hương nồng môi thắm nay đành cách xa

Đường nào dẫn lối em qua
Giờ đây hiu hắt cỏ hoa ngậm ngùi
Mây buồn mây chẳng chịu trôi
Núi sông ngơ ngác nắng trời lạnh căm

Nỗi lòng cô phụ xa xăm
Mắt buồn trông đợi tháng năm lạnh lùng
Yêu sao em vẫn ngại ngừng
Làm cho tôi phải phập phồng lo âu

Ngày nao tay ấp gối đầu
Mà nay cách biệt cho sầu lúa đôi
Lệ tình dim chết tim coi
Em đi đường ấy còn tôi ngóng chờ

CHIẾC KHĂN LẠNH LÒNG

Chiếc khăn em tặng năm nào
Cất trong cánh tủ nguyên màu mới tinh
Tình xưa đã bước theo tình
Khăn kia bỏ lại duyên mình dở dang

Khăn em tặng vẫn chưa quàng
Sợ khăn toi chỉ bẽ bàng ngày đông
Em ơi khăn đó lạnh lòng
Năm im trong tủ chưa từng lấy ra

Em giờ vui cảnh đèn hoa
Khăn em tặng thuở tình ta úa tàn
Lệ này khóc để ly tan
Khăn buồn cho cảnh quan san đôi đường

Màu khăn chan chứa đoạn trường
Lạnh lòng cho mối uyên ương không thành
Đông tàn xuân cũng trôi nhanh
Chiếc khăn lạnh lẽo sao đành phụ nhau

XUÂN

Xuân lại đến cho đời nô nức
Bày trẻ thơ háo hức li xì
Có người thiếu nữ vu quy
Giữa mùa Xuân mới thắm thì sánh đôi

Xuân óng ả mây trôi lặng lẽ
Bao tuổi rồi người kẻ mến Xuân
Đón đưa hoa nở muôn lần
Thế gian trông đợi xa gần thiết tha

Xuân cho kiếp người ta ngẩn lại
Xuân làm cho trai gái già đi
Trời Xuân chan chứa điều gì
Mà sao ánh mắt hàng mi rộn ràng

Xuân gõ cửa trên làng dưới phố
Xuân làm cho hoa cỏ ngạt ngào
Xuân về cánh én nghiêng chao
Ngày Xuân nhân thế khát khao sum vầy

NGƯỜI ĐÃ QUÊN

Người quên người đã quên rồi
Đường xưa lối cũ một thời khắc ghi
Lạnh lùng đôi cánh thiên di
Bay trong mồn mõi ngóng gì ngày xuân

Ở đây gió bụi phong trần
Dấu yêu một thuở đã dần rong rêu
Lạc loài vài tiếng chim kêu
Vầng trăng xẻ bóng liêu xiêu dáng gày

Đâu còn những phút cầm tay
Người quên từ độ lá bay trên ngàn
Giờ ai vui cảnh thiếp chàng
Ai ngồi nức nở đôi hàng lệ sa

Người quên luống cái vườn cà
Quên con phố nhỏ có hoa giấy hồng
Quên rồi có kẻ đợi trông
Người quên chốn cũ mệnh mông tháng ngày

Chiều chiều bóng ngã về tây
Biết người xưa có về đây với người

THƠ TÔI

Thơ tôi giá một trăm ngàn
Kính mời bạn hữu xa gần ghé mua
Thấy đời nhiều cảnh xót chua
Tôi đây muốn giúp mà chưa có tiền

Thơ tôi là những ưu phiền
Đọc xong sẽ thấu nỗi niềm trong tôi
Mua đi người hỏi người ơi
Không mua cũng được mong người sẻ chia

Xin đừng nghĩ nọ nghĩ kia
Thơ tôi sầu cảnh sớm khuya nhọc nhằn
Thơ tôi bán đổi hương xuân
Người mua một cuốn góp phần ấm no

Thơ tôi như những cánh cò
Trong cơn bão tố ngóng chờ thập phương
Thơ tôi có nỗi đoạn trường
Hỡi người lũ khách hãy thương mua dùm

BỄ BÀNG

Bễ bâng mộng ước đêm đông
Trời oi em đã theo chồng từ lâu
Thương thay nước chảy qua cầu
Ngàn năm mãi miết theo tàu khơi xa

Tình này còn những thiết tha
Nay đành thui thủi sống qua cuộc đời
Nắng mưa là chuyện của trời
Còn em tôi đã hoá người không quen

Phấn thì trắng than lại đen
Lẽ em chọn phấn than đem bỏ lò
Tôi như một kẻ đắm đò
Van em cứu vớt lên bờ sông mê

Bủu môi em bước ra về
Để tôi chìm dưới chân đê tháng ngày
Lời yêu đương ấy tỏ bày
Nhưng đời ngang trái tình này rẽ đôi

Áo xưa em tặng cũ rồi
Tình kia em để chết trôi
Rã rời đôi cánh thiên di
Bao năm mòn mỏi bay đi kiếm tìm

TÀN THU

Thu đã tận đông về trước ngõ
Nghe xạc xào cơn gió lạnh căm
Cuối mùa bắc ghé qua thăm
Hàng cây trụi lá chờ năm tháng nào

Ngày đông đến thu vào quên lãng
Lá thôi vàng ngày tháng vào đông
Đò chiều vắng khách sang sông
Tàn thu băng giá mênh mông đất trời

Nhật từng chiếc lá rơi xót lại
Thấy đông về tê tái hồn thu
Trăng treo nhành liễu gật gù
Phố thưa đường vắng mịt mù gió sương

Chỉ còn lại vẩn vương xác lá
Rụng bên đường kẻ đá người xiên
Cứ như thế mãi ngàn niên
Tàn thu đông đến dài đêm ngắn ngày

ĐIỀU ANH LO SỢ

Sợ trời mưa em ngại ngần không đến
Buổi hẹn hò anh lạc lõng bơ vơ
Sợ tim em còn ngóng bến trông bờ
Đến bao giờ em cùng anh kết tóc

Rồi anh sợ bài thơ em chẳng đọc
Khiến lời yêu kêu khóc với ưu phiền
Sợ một ngày có kẻ đến thối miên
Rước em đi về miền xa xăm ấy

Sợ trong mơ anh bàng hoàng tỉnh dậy
Không có em ôm lấy cả sầu đau
Sợ không em rừng xanh sẽ phai màu
Cây trút lá sợ trâu cau già cỗi

Anh sợ lắm những khi em hờn dỗi
Em lặng im không chịu nói câu gì
Sợ em buồn cuộc duyên phận chia ly
Sợ em chê đời anh nhiều nghiệt ngã

Sợ một mai em theo người xa lạ
Bước sông hồ đôi mình hoá không quen
Sợ có trăng em sẽ vội quên đèn
Điều anh sợ em giả vờ không biết

HỮNG HỒ

Lâu nay em vẫn hững hồ
Dù tôi tha thiết đợi chờ bao năm
Phận dâu thôi đã trao tằm
Tình em như thế biết làm gì hơn

Yêu nhiều thì lắm cô đơn
Em ơi có biết tôi buồn hay không
Đông này quá những mùa đông
Lời yêu tôi gửi trên sông dưới ghềnh

Em giờ hạnh phúc xông xênh
Mặc tôi khê sống chông chênh cuộc đời
Hững hồ chi thế em ơi
Hay vì cái dạu mỏng tôi phũ phàng

Em ơi hạ trắng thu vàng
Cớ sao em để nhớ nhàng trầu cau
Tình tôi ai đánh mà đau
Lạnh lòng em bước qua nhau cho đành

LIỀU THUỐC ĐỘC

Tưởng rằng thanh mát ngọt ngào
Ngờ đâu thuốc độc uống vào mới hay
Người ơi sao nữ đang tay
Bỏ thêm dược tính đắng cay hững hờ

Tình tôi đang chết từ từ
Trong cơn nguy kịch đợi chờ siêu sinh
Yêu thương treo án tử hình
Một liều thuốc độc giết tình hồi ôi

Ai đành thoa độc trên môi
Ai gieo vương vấn xong rồi bước qua
Lời yêu chết dấu thiết tha
Khi tình trúng độc người ta phụ lòng

Trời ơi ngỡ hũ mật ong
Đầu ngò thuốc độc sẵn trong lúc nào
Ngây thơ tôi đã uống vào
Chua xót ghen ngào khổ lắm ai ơi

ĐOÁ HOA HỒNG VÀNG

Nằm ngắm đoá hoa vàng em tặng
Hai ba bông tươi tắn mỹ miều
Màu hoa rực rỡ tôi yêu
Óng a óng ánh sớm chiều thướt tha

Theo năm tháng màu hoa tàn úa
Em cũng về diêm dúa bên chồng
Một bông hai bông ba bông
Em về nơi ấy còn trông ngóng gì

Hoa vàng đẹp như khi em ở
Lúc em đi hoa rũ hoa tàn
Thế là tình đã vụn tan
Em ơi một đoá hoa vàng bao nhiêu

Hoa em tặng một chiều thu cuối
Cắm từng bông em nói em cười
Biết rằng hoa chẳng mãi tươi
Đoá hoa em tặng cho tôi sắc vàng

ĐẠ KHÚC CHO NGƯỜI TÌNH 3

Năm mươi tám tôi quen người con gái
Tuổi của em độ ấy đã mười lăm
Em dịu hiền như cơn gió xa xăm
Em thường ghé thăm tôi trong vội vã

Rồi một hôm em theo người xú lạ
Lâu chẳng về qua con phố nhà tôi
Em đã đi không từ già một lời
Đạo xa vắng bóng người không quên được

Em từng hỏi phải chăng từ kiếp trước
Hai đứa mình từng hẹn ước trâu cau
Trả lời em tôi lia lịa gật đầu
Em cười mỉm rồi buông câu hò hững

Mười hai năm tôi yêu em bền vững
Em lạnh lùng nhưng tôi vẫn đợi trông
Em lấy chồng nay cách một dòng sông
Cầu sang chưa bắc tình ngăn đôi bờ

VÌ SAO

Vì sao rừng lại nhiều cây
Vì sao trời có gió mây bão bùng
Vì sao lại nhớ người dung
Vì sao rét buốt lạnh lòng mùa đông

Vì sao quạ xấu hơn công
Vì sao lại có đàn ông đàn bà
Vì sao đêm mới có ma
Vì sao lại có cây đa mái đình

Vì sao cúng bái thần linh
Vì sao hai đứa chúng mình dở dang
Vì sao cua cáy bò ngang
Vì sao Chúc Nữ Ngưu Lang mãi chờ

Vì sao nhện thích giăng tơ
Vì sao lại có đôi bờ sông tương
Vì sao tình đã tỏ tường
Vì sao người lại chẳng thương hỡi người

Vì sao lại thế ai ơi
Thế gian có thể trả lời được không

DẠ KHÚC CHO NGƯỜI TÌNH 2

Anh còn nhớ một hôm thanh vắng
Hai đứa mình ngồi lắng mưa rơi
Mà nay cách biệt hướng đời
Tình kia nghĩa đấy đâu rồi hỡi em

Đêm thao thức chong đèn nức nở
Nụ hôn đầu dang dở người trao
Khuya nay cũng giống khuya nào
Bóng em ẩn hiện cầu cào năm canh

Sao em chẳng cho anh cơ hội
Em nỡ đành bước vội sang sông
Môi son má đỏ rượu nồng
Em đi lấy chồng để khổ riêng ai

Một thêm một bằng hai em nhỉ
Đúng không em hay chỉ một thôi
Vì ai đùa chẳng có đôi
Vì em hay bởi tình đời trái ngang

THƯ TÌNH CHO HẢI

Chúng mình nhà ở hai thôn
Em là cô gái tâm hồn sáng trong
Dở dang một chuyến xe hồng
Tháng ngày xuôi ngược giữa dòng bể dâu

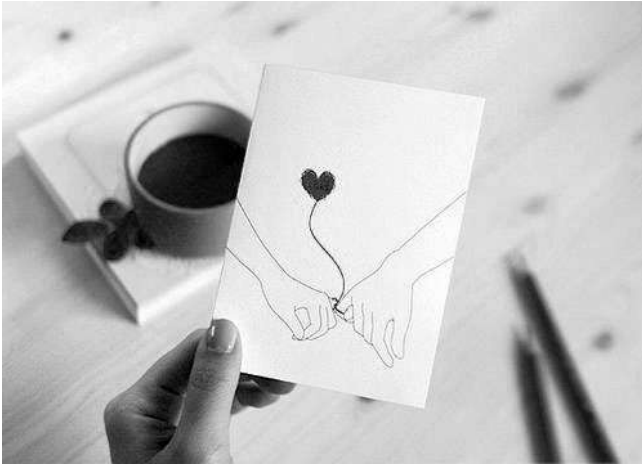
Bảo yêu em cứ lác đầu
Tình xưa em nói vẫn đau chưa lành
Dẫu lòng em cũng thương anh
Mà thương để đấy em đành thế sao

Lòng em khoá những khi nào
Van em mở lối anh vào được không
Xin em một chút mặn nồng
Xin em về ở cùng chung mái nhà

Hải ơi rằng có đâu xa
Làng em bên đó nhìn qua bên này
VẬY mà em ít sang đây
Thương sao chẳng đến Mỗi ngày Hải ơi

Nhà anh em cũng thấy rồi
Cảnh thưa vắng thiếu người lo toan
Em người con gái hiền ngoan
Em không diêm dúa điểm trang lụa là

Mẹ cha anh đã yếu già
Thương anh Hải nhé về nhà làm dâu

CÔ Y TÁ XINH ĐẸP

(Viết cho nàng Trần Hoàng Yến)

Cô y tá miền quê Hậu Lộc
Mặt xinh tươi dáng vóc mĩ miều
Nhìn cô bao kẻ gạ yêu
Thấy cô tôi cũng đặt điều lừa dối

Cô có một làn môi quyến rũ
Đôi mắt cô như phủ dục tình
Lông mày đậm nét trời sinh
Dịu dàng lời nói khuynh thành một phương

Cô y tá sắc hương kiều diễm
Cô đã từng lỡ chuyến đò ngang
Đông về sương tuyết giăng giăng
Này cô y tá có trắng hay đen

Cô y tá mang tên Hoàng Yến
Tính hiền lành ưu điểm xinh tươi
Một lần cô ghé sang chơi
Khi về cô lấy của tôi linh hồn

YÊU KẺ CÓ CHỒNG

Có người nhạt lá mùa thu
Xếp thành nổi nhớ sương mù đầu đông
Thầm yêu kẻ đã có chồng
Bao mùa lá rụng người không ngó ngang

Đêm đêm khắc khoải mơ màng
Nhớ người trong mộng bàng hoàng thét la
Đem lòng yêu vợ người ta
Than ôi tội lỗi hay ra tội tình

Yêu người hồn hoá yêu tình
Mặc cho người có gia đình vẫn yêu
Bấy nhiêu sớm cũng nấy chiều
Lòng đau dạ héo đánh liều vào mơ

Ba mong chín đợi mười chờ
Người ta dù biết nhưng vờ lãng quên
Đất ở dưới trời ở trên
Chồng em chính giữa tôi bên góc đường

Mãi còn nhớ vẫn hoài thương
Trời ơi tôi đã vấn vương một đời
Tôi yêu kẻ có chồng rồi
Biết làm sao được hỡi người tôi yêu

CÓ PHẢI TẠI MÙA THU

Có phải tại mùa thu
Làm lá vàng nức nở
Đêm ngày như thác đổ
Trút xuống phủ sân đường

Mùa thu nào yêu đương
Vấn vương trời xanh ngắt
Rồi xạc xào hiu hắt
Cho đôi mắt ưu sầu

Thu vàng đã bao lâu
Mà năm nào cũng vậy
Cứ rụng rồi hờn lầy
Như cô gái đòi yêu

Một mảnh tình liêu xiêu
Bên nắng chiều tí tởn
Gió từ đâu đùa giỡn
Úa rụng bốn phương trời

Những chiếc lá vàng rơi
Trách rằng vì thu tới
Tình em xa vời vợi
Có phải tại mùa thu

TÌNH KHÚC BUỒN

Bên đòai còn nhớ bên đòng
Người đi có nhớ ta không hời người
Ai đem hoa gạo về trời
Bỏ rau răm lại chịu lời đắng cay

Lần yêu đương đã guộc gày
Nhớ nhung mong đợi từng ngày uống công
Em vui diêm dúa bên chồng
Sao ta còn ngóng với trông ích gì

Ngóng gì kẻ bước ra đi
Mong gì tình lỡ để mi hoen sâu
Trao em một tiếng yêu đầu
Em đành vứt bỏ trên lầu vọng phu

Thu này quá những mùi thu
Trời ơi em lại nhất tù tình ta
Mặc tình này có thiết tha
Trái tim em vẫn bước qua lạnh lùng

THU KHÓC

Bên thêm chiếc lá rưng rưng
Khi mà dịch bệnh đang bùng khắp nơi
Xót xa cho những phận đời
Giữa ngày lá đổ đứng ngồi lo âu

Mùa thu trút lá vì đâu
Trần gian chịu cảnh khổ sầu hay sao
Làm muôn vạn lá nghẹn ngào
Đêm ngày nước nở tuôn trào lá ơi

Nắng chiều lạc lõng chơi vơi
Đâm xiên chiếc lá vừa rơi trên đường
Ai ngời xoá vết thê lương
Thả vào sợi nắng tà dương xế chiều

Cho mùa thu cũ hắt hiu
Vàng thu lá rụng liêu xiêu tháng ngày
Lá vàng đổ lá vàng bay
Thương mùa thu úa ốm gày xanh xao

Chiều thu có ngọn trúc đào
Roi trên phố vắng chên chao cuộc trần
Ngậm ngùi lá rụng đầy sân
Khóc thương cho cảnh thế nhân úa tàn

TÌNH

Tình yêu cụ thể là gì
Méo tròn cao thấp đứng đi hay nằm
Tình yêu sống thọ bao năm
Hỏi rằng nó có thể ăn qua ngày

Tình yêu có được cho vay
Hoặc mua trả góp nợ này được không
Tứ phương Nam Bắc Tây Đông
Tình là gì để người trông kẻ chờ

Tình kia có phải cuộc cờ
Lên xe thí tốt sang bờ dọc ngang
Tình yêu có tựa cung đàn
Bỗng trầm một khúc rồi man mác sầu

Tình yêu có đã bao lâu
Từ trong kim cổ địa cầu sơ khai
Tình yêu nào rõ hình hài
Có người đứng ở bên ngoài đã run

Tình yêu như sợi dây thun
Sướng vui rồi lại đập dồn xót xa
Tình yêu không có tuổi già
Hai ba chục tuổi lấy bà sáu mươi

Tình yêu tùy ở con người
Chân thành giả dối từ nơi cõi lòng
Tình yêu như thủy tinh trong
In soi tất cả nhớ mong hận thù

Tình nào khôn dại khờ ngu
Lưới tình vương phải nghìn thu nào nề

TỐ ÁN EM

--Tặng Pé Diamond Nguyễn--

Đơn này ta Tố Án Em
Tố em ngưng nguẩy buông rèm mặc ta
Tố em để khóm trầu già
Cho buồng cau héo khi mà lững lơ

Tố em sao chỉ yêu thơ
Còn người tác giả em vờ chẳng quen
Chắc vì trắng sáng hơn đèn
Mà em nũng nịu bên thêm gió mây

Tố em từ đó qua đây
Gần xa mấy đoạn đông tây hẹn hò
Ngựa xe nào phải ghe đò
Tố em sao lại chần chừ một hai

Hay là em đã yêu ai
Hoặc em chê kiếp đời trai nhỡ nhàng
Tố em tìm khoá then vàng
Nghìn năm không rỉ biết làm sao vô

Tố em sao lại vẽ tô
Khuôn hình diêm lệ ra phô mắt đời
Em làm quân tử chơi vơi
Tiểu nhân dòm ngó đứng ngồi tính toan

Hỡi người con gái hiền ngoan
Tố em vì bởi em làm ta yêu
Tội em không ít chẳng nhiều
Nhưng mà cũng đủ lượng liều giết ta

Kính mong thẩm phán quan toà
Kết cho em tội sang nhà làm thê

XUÂN CÒN SAO HOA ĐÃ RỤNG

Xuân còn hoa rụng vì đâu
Bởi vì nhân thế thốt câu hững hờ
Cổ kim nhạc phổ bằng thơ
Mà nay người nữ chối từ nó sao

Hương xuân còn đó dạt dào
Hoa kia ai lại nhỡ nào bẽ đi
Tiếc thay cái buổi xuân thì
Sắc hoa còn thắm giữa kỳ rụng rơi

Cũng đành già biệt cuộc chơi
Mặc cho hoa vẫn đỏ tươi sắc màu
Xuân còn ngô trước vườn sau
Thương cảnh hoa rụng bên lầu xót xa

Bẽ bàng thay một khúc ca
Lời hay ý đẹp chẳng qua sự đời
Ừ thì nước chảy bèo trôi
Dù xuân còn đó hoa rơi cũng thường

THÁNG SÁU ƠI

Tháng Sáu Ơi sao mà gay gắt thế
Suốt ngày dài hùng hực đốt dương gian
Hút cạn sông làm khô cả xanh ngàn
Đem nhọc nhằn mồ hôi người sũng áo

Trời tháng sáu như ngòi trong nồi chảo
Nắng chói chang đi dạo đốt con đường
Nắng vô hồn thiêu trụi bốn trời phương
Nắng không thương những người lê hè phố

Tháng Sáu Ơi có khi nào mưa đổ
Uớt vai gầy mát rượi kẻ mưu sinh
Những thợ xây đang đắp vẽ công trình
Họ gồng mình trong mồ hôi mệt lả

Tháng Sáu Ơi xin đừng oi nóng quá
Hãy xót thương Y Tá điều dưỡng viên
Khi họ mặc bảo hộ suốt ngày đêm
Họ gắng chịu vì bình yên đất nước

Tháng Sáu Ơi xin hãy dừng chân bước
Nắng nhẹ thôi đừng đốt nữa nắng oi
Hãy cho mưa làm mát cõi con người
Đang vật lộn trong tiết trời tháng sáu

EM ĐẾN THĂM TÔI MỘT CHIỀU MƯA

Mưa ơi xin cứ dầm dề
Cho em ở lại lâu về được không
Tình này đã hóa mênh mông
Từ khi em bước sang sông với người

Mưa ơi xin mãi hoài rơi
Mưa đừng có tạnh kéo tôi lạnh lòng
Em về có kẻ nằm chung
Còn tôi ở lại nhớ nhưng một mình

Mưa chiều ướt cánh hoa xinh
Em ngồi bên cạnh nhưng tình bơ vơ
Mắt môi xưa có đợi chờ
Một chiều mưa gió hững hờ hai ta

Gần nhau mà tưởng rằng xa
Chiều mưa giăng lối em qua chốn này
Bàn tay còn nắm bàn tay
Trời mưa đã tạnh giờ đây lỡ làng

PHƯỢNG THÁNG NĂM

Ta về gom lại tháng năm
Mùa hoa phượng đỏ thì thắm nắng trưa
Phượng ơi nay đã bao mùa
Nghe ve rộn rã nắng đùa trên lưng

Phượng buồn mắt đỏ rung rung
Thương tà áo trắng đỏ bừng hè sang
Thuyền nan cô gái dịu dàng
Đưa tay hái phượng xốn xang gió hè

Giọt sầu ai đổ cho ve
Rồi khi phượng cũng đỏ hoe một trời
Tháng năm phượng đứng chơi vui
Bên này phương ấy phượng ơi có buồn

Ta đi tìm rõ ngọn nguồn
Tháng năm hoa phượng từ muôn kiếp nào
Mỗi lần tu hú xôn xao
Một trời hoa phượng nghiêng chao cánh diều

HAI THẾ GIỚI

Nơi ta ở không ngày xuân nắng ấm
Chỉ mùa đông tuyết trắng lạnh tê người
Ở nơi này tôm cá chẳng chịu bơi
Một thế giới không tâm hồn cảm xúc

Em bên ấy đang vui cười hạnh phúc
Sống cuộc đời sung túc với tình lang
Rẽ tóc mai mắt diễm ngưỡng hoa vàng
Vai nũng nịu ngõ ngang hoa theo gió

Ta lặng lẽ chốn thình không lọ mọ
Tháng năm dài nằm đợi thỏ ôm cây
Mộng ngày xuân sưởi ấm tấm thân gầy
Xin tình em về đây chung thế giới

Nhưng ta biết bên em tình xuân đợi
Kẻ túc chờ người đưa rước kiệu khênh
Chốn đời em hoa nắng lượn dập dềnh
Còn nơi ta mênh mông đời cô lữ

NGÀY EM ĐẾN

Ngày Em Đến trời đông giá lạnh
Em ngồi kê sát cạnh bên tôi
Em trao ánh mắt nụ cười
Cùng nhau tâm sự chuyện rồi đã qua

Ngày Em Đến cửa nhà giăng bụi
Em chẳng nề lui tới dọn lau
Dần già mình đã thương nhau
Mơ ngày đám cưới trầu cau thiệp hồng

Ngày Em Đến tôi không hề biết
Rằng hôm nay chàng thiệp mặn mà
Gió mưa suốt những đêm qua
Bên em một tháng đủ ba mươi ngày

Ngày Em Đến cầm tay hẹn ước
Sẽ cho tôi giống được như người
Nụ tình đậm lộc xanh tươi
Thế là mình đã thành đôi lúc nào

Em đã đến rồi trao ân ái
Cảm ơn người con gái hiền ngoan
Mai này tình có ly tan
Tình em tôi giữ đem sang luân hồi

CÔ LÁNG GIỀNG

Cô Láng Giềng cạnh nhà tôi
Cách nhau có một làn hơi thở dài
Cô không diễm lệ trang đài
Cô không trau chuốt hình hài phấn son

Cô Láng Giềng có một con
Thôi chồng từ thuở tuổi còn mộng xuân
Gặp cô đếm cũng mấy lần
Thấy cô ngoan ngoãn táo tợn mà thương

Thế rồi lòng dạ vấn vương
Tôi trao lời nói mật đường với cô
Hai đồng cô vẫn chối từ
Tình tôi cô bắt cầm tù nhất giam

Cô đi biệt xứ cô làm
Rất lâu cô chẳng hỏi han một lời
Tưởng rằng cô đã quên tôi
Một hôm cô lại đến chơi thăm nhà

Rồi ngày đông giá đi qua
Tôi cô dần đã lìa la đường tình
Cô tôi như bóng với hình
Nhưng lòng cô sợ duyên mình bể dâu

Cô Láng Giềng bước về đâu
Đem theo tôi với kẻ sầu đôi tim

EM VỀ

Ai đem con sáo sang sông
Mà nay con sáo mất công bay về
Đường xưa chốn cũ nào nề
Hắt hiu trăng nước câu thề nhạt phai

Em về nặng gánh trên vai
Tay em bông bế gia tài đưa con
Lỡ làng một thuở phấn son
Tình duyên gãy gánh nỉ non tơ hồng

Em về đã sáu mùa đông
Chăm lo mẹ yếu hết lòng dưỡng cha
Mẹ em ốm bệnh tuổi già
Cha em cũng đã khuất xa dương trần

Em về bỏ cuộc ái ân
Bao năm sống cảnh gối chăn một mình
Bông bênh cánh mỏng hoa xinh
Rớt rơi trong đám rêu xanh phủ đầy

Em về em có sang đây
Vườn sân lá rụng hoa bay khắp nhà
Nếu mà em bước ngang qua
Xin em nhặt lấy tình ta muộn màng

MÃI YÊU

Mãi yêu nhé xin đừng buông bỏ
Dù cuộc đời sóng gió bão giông
Đôi ta nghĩa vợ tình chồng
Bên nhau xuân hạ thu đông chẳng rời

Yêu em mãi muôn đời vạn thuở
Yêu đến khi núi lở non mòn
Khuya trời vắt vẻo lầu son
Đêm nghe em hát ru con ngọt ngào

Tình hai đứa sẽ vào thiên sử
Chỉ mong em gìn giữ câu thề
Chúng mình đã kết phu thê
Thì em ơi hãy mãi kê giường xa

Tình chồng vợ hai ta thắm thiết
Mãi yêu em suốt kiếp không ngừng
Một ngày em có quay lưng
Anh về ôm nỗi nhớ nhưng vĩnh hằng

CHẲNG MÂY

Chẳng Mây anh chết đi rồi
Hỏi rằng em có khóc lời nỉ non
Vợ chồng tình nghĩa sắt son
Mà nay anh phải mồ chôn một mình

Chẳng Mây em bỏ gia đình
Bước theo tiếng gọi nhân tình yêu đương
Anh đi về cuối con đường
Đôi theo ánh nắng tà dương muện màng

Chẳng Mây em sẽ phũ phàng
Không thương yêu nữa bẽ bàng tình anh
Duyên này bỏ lại mỏng manh
Em vui tình mới quên nhanh thốt thề

Một ngày tình nghĩa phu thê
Nghìn năm tu mới đi về có nhau
Dẫu chưa nên chuyện cau trầu
Chẳng Mây đôi nẻo em sầu hay không

THƯ GỬI VỢ

(Gửi người vợ danh chính mà ngôn chưa thuận)

Ai ơi nghĩa vợ tình chồng
Gừng cay muối mặn xin đừng phụ nhau
Sông kia nước bấy nhiêu gâu
Tình anh trao vợ cũng đâu kém gì

Hai ta đều lỡ xuân thì
Bởi do duyên nợ nay về ở chung
Biết rằng phía trước bão giông
Vợ ơi vợ hãy yên lòng vững tâm

Chúng mình tu đã nghìn năm
Kiếp này mới được chung chăn chiếu giường
Đôi lòng nhớ nhớ thương thương
Vợ đi anh ở vấn vương bụi ngùi

Vợ buồn anh lẽ nào vui
Nếu không có vợ cuộc đời nghĩa chi
Vợ ơi đừng nói phân ly
Tội cho anh lắm đừng đi vợ mà

Xin vợ mặc kệ người ta
Đừng vì thiên hạ chua ngoa lắm điều
Vợ ơi suy nghĩ chi nhiều
Chỉ cần hai đứa mình yêu suốt đời

Vì đời ngắn ngủi vợ ơi
Thương yêu chớ để nụ cười xót xa
Mai con mình nó sinh ra
Có cha vắng mẹ rất là tủi thân

Lỡ mai anh khuất hồng trần
Vợ về không kịp nhìn lần cuối đâu
Sụt sùi tháng bảy mưa ngâu
Muốn sang rước vợ mà cầu chưa xây

Bao đêm mắt lệ rơi đây
Anh xin vợ ở đời này bên anh

VỢ TÔI

Vợ Tôi thích nhuộm tóc vàng
Thích ăn mì nguội thích làm bán buôn
Em là cô gái nông thôn
Em xa trường lớp thuở còn mười lăm

Vợ Tôi chăm chỉ siêng năng
Tính em thẳng thắn chẳng ăn nói thừa
Vợ Tôi vất vả sớm trưa
Bán hàng ăn ở kinh đô hà thành

Vợ Tôi có một người anh
Với hai em gái ngoan lành dễ thương
Cha em đã bỏ trần dương
Mẹ em tai lãng quê hương héo mòn

Vợ Tôi tình trước ly hôn
Lấy tôi em đã có con riêng rồi
Một ngày gió thổi mây trôi
Vợ Tôi đồng ý lấy tôi làm chồng

Vợ Tôi chẳng đánh son hồng
Không tô má đỏ cũng không xăm mày
Chẳng bao giờ vẽ móng tay
Váy đầm ít mặc guốc giày thừa mang

Vợ Tôi ở cách một làng
Đến nay tôi vẫn chưa sang thăm nhà
Rất gần mà lại rất xa
Vợ Tôi bảo đợi xuân qua bốn mùa

DẠ KHÚC CHO NGƯỜI TÌNH

Hỡi người con gái anh yêu
Anh xin được nói những điều sau đây
Bốn phương Nam Bắc Đông Tây
Hướng nào chẳng có mưa mây bão bùng

Tại sao em vẫn ngại ngùng
Bên anh em cứ hãi hùng thế gian
Ngoài kia tựa đống tro tàn
Nơi yên bình nhất là làm vợ anh

Em ơi tơ mảnh chỉ manh
Để anh ở lại em đành lòng ư
Anh Quảng Tiến Em Quảng Cư
Lẽ nào em muốn Thầy U anh sầu

Giờ đây em đã mang bầu
Sao em còn ngóng chuyến tàu Thủ Đô
Anh buồn lòng héo dạ khô
Sợ em ra đấy ốm ho hao gầy

Anh nằm như một khúc cây
Thương em mà chẳng đưa tay đỡ dần
Thấy em nôn nghén mười tuần
Ước gì anh nghén hết phần cho em

BIỂN ĐÀ NẴNG

Biển Đà Nẵng nước xanh sóng nhẹ
Những chiều về già trẻ dạo chơi
Bao người lũ khách tắm bơi
Gái trai lớn nhỏ nằm phơi nắng chiều

Biển Đà Nẵng mĩ miều diễm lệ
Bãi cát dài ru khẽ bàn chân
Xốn xang con sóng xa gần
Nước trong xanh biếc thì thâm ngày đêm

Biển Đà Nẵng cùng em dạo mát
Nhìn sóng xanh ào ạt xô bờ
Em mặc chiếc váy mỏng tơ
Phất phơ trong gió thổi thờ sóng xa

Biển Đà Nẵng ôn hoà êm ái
Như dáng em cô gái xuân hồng
Làm cho kẻ đợi người trông
Ai về cũng ước hẹn lòng lại sang

VỢ NGHÉN

Vợ ghen ăn gì cũng ói nôn
Nhìn trông đứt ruột xót xa hồn
Đêm nằm mệt mỏi kèm nhem mắt
Sáng dậy bơ phờ rệu rã chôn
Chán thịt bò kho người thốn thức
Chê rau cải củ dạ bồn chồn
Mùi hương các kiểu tay bịt mũi
Lại cấm luôn chồng được hít hôn

TÌNH EM

Mơ gì đâu bạc răng long
Mai kia mốt nợ mặn nồng nhạt phai
Tình Em cửa đóng then cài
Cho anh thấp thỏm tháng ngày âu lo

Tình Em như đóng tơ vò
Rối ren khắc khổ xác xơ hao mòn
Thân anh cứ thế héo hon
Cũng vì lo sợ nỉ non câu thề

Thu qua đông lại trở về
Tình Em lạnh giá tái tê muôn chiều
Ngõ ngàng em bước vào yêu
Anh ngỡ ngác tưởng sẽ nhiều đắm say

Tình Em rồi đến một ngày
Như con én nợ vụt bay ngang lầu
Nước trôi bè dạt qua cầu
Thương về một thuở đôi đầu Hải Nguyên

HẢI VÀ NGUYÊN

Chuyện tình của Hải và Nguyên
Trời xui đất khiến nên duyên vợ chồng
Hải là con sáo sang sông
Tình xưa dang dở tơ hồng đứt đôi

Còn Nguyên là cái thằng tôi
Thân hình tàn phế không ngời chẳng đi
Ba ba tuổi ấy xuân thì
Năm như cục đá mơ gì tình yêu

Hải người con gái làng chiều
Vùng quê nổi tiếng ăn liêu ở dơ
Đến bên nhau thật bất ngờ
Tôi em giờ đã giấy tờ chính danh

Nhưng đời chẳng phải màu xanh
Hải vui phố thị đô thành bỏ Nguyên
Mặc cho Nguyên có khóc rên
Hải vờ không biết rồi quên ước thề

Nguyên nằm khóc lóc tí tê
Hải đành tâm nở bỏ bê Nguyên rồi
Giờ đây Nguyên chết nửa đời
Hải đi vui cảnh xứ người có thương

HÃY TRẢ LỜI ANH

Anh hỏi em sông có bao giờ cạn
Em trả lời rằng khi nắng hạn sang
Anh hỏi rằng tình em có phũ phàng
Em lại bảo rằng bên anh mãi mãi

Anh hỏi em nếu thời gian trở lại
Có yêu anh hay em sẽ nhạt phai
Em trả lời thủ thỉ ở bên tai
Đã trao anh đời này không hối tiếc

Anh hỏi em nếu người đời nhìn liếc
Hoặc gia đình em biết có sợ chằng
Em ôm anh và tha thiết bảo rằng
Sẽ bên anh vượt muôn ngàn bão tố

Nhưng sao hôm nay tình em rung đổ
Em nói rằng em sợ lắm anh ơi
Em muốn đi khỏi ánh mắt người đời
Anh nghe xong mà ngậm ngùi chua xót

Trả lời anh vì sao em quay gót
Hay ngoài kia họ nâng bước em đi
Hay em quên lời yêu thuở siết ghì
Anh lỗi gì trả lời anh em hỡi

CAY ĐẰNG

DUYÊN-hồng dang dở vì đâu
TÌNH-kia thôi đã qua cầu sang ngang
CHẰNG-nên hai chữ thiếp chàng
ĐƯỢC-chi chi nữa ta nàng biệt ly

NHƯ-xưa lặng lẽ xuân thì
MƠ-trắng dưới nước lầy gì vấn vương
ĐÀNH-từ nay hết nhớ thương
THÔI-xin già biệt đôi đường cách xa

CHẤP-tay bỏ những ngọc ngà
NHẬN-vào sương khói nỡ nà khóc yêu
TA-về ôm bóng cô liêu
CHỜ-ai ai đợi những chiều bơ vơ

KIỆP-này lịm mối tình thơ
SAU-rồi quên hết băng quơ vật vờ
DUYÊN TÌNH CHẰNG ĐƯỢC NHƯ MƠ
ĐÀNH THÔI CHẤP NHẬN TA CHỜ KIỆP SAU

THƯƠNG EM

Thương Em lỡ chuyến đò đời
Chiều theo cha mẹ lấy người không yêu
Sông buồn bến cũng hắt hiu
Tình em dang dở liêu xiêu gót hài

Thương Em tóc chấm ngang vai
Xuân thì chẳng có đào mai đón chờ
Tay bông tay dắt con thơ
Lênh đênh ở chốn kinh đô ngậm ngùi

Thương Em tất tả ngược xuôi
Lo cha ốm nặng chăm người mẹ đau
Mình em lo liệu trước sau
Gặp tôi em phải thêm sầu não hơn

Thương Em một thuở trăng tròn
Mây che tối nọ héo mòn ngày xuân
Tuổi em quá độ tam tuần
Bước đi bước nửa vũ vắn hay không

Ai đem con sáo sang sông
Nhốt sáo vào lồng lạnh lắm ai ơi

THÔI EM Ở LẠI

Thôi em ở lại Sài Gòn
Anh về bao việc đang còn ngổn ngang
Hẹn xuân trở sắc mai vàng
Rồi anh khăn gói hành trang anh vào

Thời gian tựa giấc chiêm bao
Thôi em ở lại ngày sau tương phùng
Khi còn một tấm chăn chung
Em hay hờn đổi lạnh lòng với anh

Nay anh về chốn vườn Thanh
Thôi em ở lại đô thành mà vui
Riêng anh ôm nỗi ngậm ngùi
Quê nhà thui thủi sống đời quạnh hiu

Thôi em giữ lại tình yêu
Mai này trao kẻ em nhiều nhớ thương
Mắt quầng tóc rối tơ vương
Ái ân một thuở khói sương mịt mờ

NGÀY VỀ KHÔNG EM

Anh trở về nơi phố biển Sầm Sơn
Sống cô đơn cùng tháng ngày nhưng nhớ
Phải xa em khiến lòng anh nức nở
Nhưng cũng đành buông hơi thở từ ly

Bỏ lại em với phố thị kinh kỳ
Ra sân bay anh về ôm vương vấn
Thương cho em kiếp hồng nhan bạc phận
Đã hai lần vẫn cảnh sống không phụ

Anh trở về ôm nỗi nhớ thiên thu
Nước mắt rơi phút già từ hai lối
Một mình anh trong căn phòng u tối
Vắng em rồi anh biết phải làm sao

Trái tim anh như dao kéo cửa cào
Tâm hồn anh tựa rơi vào biển chết
Tình đôi ta từ nay thôi già biệt
Anh trở về gào thét bóng hình em

KHÔNG THỂ QUÊN EM

Làm sao quên được em ơi
Khóc thì không thể mà cười chẳng xong
Đêm nhung nhớ ngày đợi mong
Ba hôm xa cách tưởng chừng mấy đông

Còn đâu những tối mặn nồng
Hai mình tình nghĩa vợ chồng thiết tha
Bắc Nam đôi nẻo quan hà
Trăm thương nghìn nhớ cũng xa tí mờ

Nhện lòng đã mắc giăng tơ
Thương nhau chín đợi mười chờ em hay
Ước gì thành cánh chim bay
Thăm em cho thoả những ngày cách xa

Quên sao giây phút mặn mà
Có em ôm ấp bóp xoa tâm hồn
Và quên sao được nụ hôn
Những khi hai đứa sớm hôm ngọt ngào

Không quên em được phút nào
Mỗi khi thổ thức lệ trào khoé mi
Nhưng anh chẳng thể đứng đi
Nhớ em anh biết làm gì được đâu

Có em rửa mặt gội đầu
Vắng em ruột héo gan râu mệt tim
Suốt đời Không Thể Nào Quên
Dáng người con gái ngoan hiền nét na

LẦM TƯỚNG

Ta cứ nghĩ tình yêu rất đẹp
Không đả đo chẳng khệp linh hồn
Tưởng rằng âu yếm ôm hôn
Tình kia sẽ mãi trường tồn trăm năm

Rồi ta tưởng em nằm bên cạnh
Ôm ta khi gió lạnh đông về
Mộng lòng nên chuyện phu thê
Cùng em trọn kiếp đam mê ái tình

Ta lầm tưởng đôi mình chẵn gối
Là đi chung một lối một đường
Những lời em nói yêu thương
Giờ như tia nắng tà dương muộn màng

Òi có lẽ ta đang lầm tưởng
Tình yêu em ngắt ngưỡng nào ngờ
Thân tầm rút ruột nhả tơ
Mỏng manh khó buộc tình hồ nơi em

Ta lầm tưởng những đêm ân ái
Thì tình kia kết trái đơm bông
Gọi nhau hai tiếng vợ chồng
Nay sao cách mặt xa lòng tình ơi

THƠ “NGƯỜI TÌNH...!”

Vũ Đức Nguyên

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Số 9 - Ngõ 26 - Phố Hoàng Cầu - Q. Đống Đa - TP. Hà Nội

VPGD: Số 278 Tôn Đức Thắng, Q. Đống Đa - TP. Hà Nội

ĐT: (024). 66860751 - (024). 66860753

Email: nxbdantri@gmail.com

Website: nxbdantri.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:

BÙI THỊ HƯƠNG

Chịu trách nhiệm nội dung:

LÊ QUANG KHÔI

Biên tập: Nguyễn Thảo Nguyên

Vẽ bìa: Nguyễn Cao Cường

Sửa bản in: Quyết Tuấn

Trình bày sách: Nguyễn Cao Cường

Tổ chức xuất bản: Vương Xuân Nguyên

Liên kết xuất bản: Công ty Cổ phần Truyền thông Pháp luật và Thời đại

In 2000 cuốn, khổ 13,5 X 20,5 cm tại Công ty Cổ phần Truyền thông Pháp luật và Thời đại. Số xác nhận đăng ký xuất bản số: 4002-2022/CXBIPH/16-102/DT. Quyết định xuất bản số: 2559/QĐXB-NXBĐT do Nhà xuất bản Dân Trí cấp ngày 8 tháng 11 năm 2022. Mã ISBN: 978-604-385-707-8. In xong nộp lưu chiểu năm 2022

Phó Thủ tướng Vũ Đức Đam và Chủ tịch Hội Nhà văn Việt Nam Nguyễn Quang Thiều gặp gỡ biểu dương Thi sĩ Vũ Đức Nguyên tại Hội nghị những người viết văn trẻ toàn Quốc lần thứ X năm 2022 tại Đà Nẵng

Thơ Người tình...!

VŨ ĐỨC NGUYÊN

PHÁP LUẬT
Thời Đại

Sách phát hành tại:

CÔNG TY CỔ PHẦN TRUYỀN THÔNG PHÁP LUẬT VÀ THỜI ĐẠI

Villa JA08, Khu Biệt thự Thiên đường Bảo Sơn, An Khánh, Hoài Đức, Hà Nội

Điện thoại: 08.4646.0404 - Website: <https://phapluatvathoidai.vn>

ISBN 978-604-385-707-6

9 786043 857078 >

Giá: 150.000vnd